

at jeg tror virkelig, at Tydskland er den Magt i Europa, fra hvilken Faren mindst truer; det er den stærke Magt, Besidderen, den, der har Fordelene og derfor ikke ønsker Krigen. Jeg kan i saa Henseende nævne en Ytring — Enhver har vistnok læst saa Meget om de Ting, at det er bekendt nok — en Ytring, der har staaet i Independance Belge, et neutralt Blad. Dette Blad har en Artikel, hvori det omtaler Krigsudsigtene, og hvor det gjør opmærksom paa, i hvor høi Grad det er sandsynligt, at Krig udbræder; men at sige om et eller to Aar, det indlader det sig ikke paa. Der staar, at om Krigen skal komme paa Grund af Frankrigs Revanchelyst eller Ruslands Udvidelseslyst eller Italiens Værgjerrighed som Stormagt, det er vanskeligt at sige; man kan ikke sige, hvorfra Krigen kommer. Forfatteren af denne Artikel nævner udtrykkelig ikke Tydskland; men der nævnes deri et Par af de Hovedpunkter, som maa komme i Betragtning ved en udbrydende Krig. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem tænker paa ved at henlede Opmærksomheden paa en tidligere Krigsministers, General Kauffmanns Plan; det er en Plan til en midlertidig Feltbefæstning, som ligger i Krigsministeriet, om hvilken General Kauffmann siger, den vil holde et Par Dage, eller et lignende Udtryk; han tillægger den ikke nogen videre Værd. General Kauffmanns Forsvarsplan er ved forskellige Leiligheder bleven i en mærkelig Grad misforstaaet, blandt Andet i det Organ, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) repræsenterer, og ligeledes i Udtalelser fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Vedreborg). Det omtales, som om det var det Fornuftigste, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds siger, at opgive Alt; saa er det Hele hurtigt forbi. Det er ganske vist, at naar man læser Begyndelsen af General Kauffmanns Forsvarsplan, saa gaar den ud paa at vise, hvad man kan præstere med, hvad man den Gang havde — Sjælland blev opgivet, Fyn blev opgivet, Sjælland kunde ikke vente at forsvare sig ved Kysten, og Kampen om Kjøbenhavn kunde kun blive kort, naar vi ikke havde nogen Fæstning; men saa tilføjer han: Derfor maa vi have Kjøbenhavn befæstet — se, det er noget ganske Andet. Dernæst vil det ærede Medlem gjøre gjældende, at det, man nu gjorde, det havde slet ikke til Diemed nogen egentlig Forsvarsplan, det var egentlig ikke Meningen at gjøre Noget for Forsvaret; nei, der var andre politiske Grunde; men det maa jeg bestemt protestere imod. Der foreligger ikke det

Mindste, hvoraf det ærede Medlem kan slutte det. Regjeringen har altid haft Forsvars-sagen paa sit Program. Derfor kan det forstaaes, at naar Regjeringen er kommen i saadanne Forhold som nu og har den Magt, den har, og saa, som det ærede Medlem fra Kolding (Berg) siger, forstaaer at bruge den, ja saa vil den i Virkeligheden gjøre det, som den i sit Program ofte nok har udtalt. Naar det ærede Medlem dernæst omtalte de 7 Millioner o. s. v., saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg altid har protesteret mod den Paastand, at Beløbene til Kjøbenhavns Befæstning stadig forøgedes; men naar han saa spurgte mig, om jeg da vilde love — eller hvad det nu var, han sagde — at der intet Mere skulde bruges til Kjøbenhavns Befæstning end det, der nu er Tale om, saa siger jeg: Det kunde aldrig falde mig ind; det er det ærede Medlem, det er Oppositionen, der er Herre derover. Hvis Oppositionen her kan blive enig med Landstinget om en Finantslov, saa kommer den med i Forholdet, saa kommer den til at tale med derom, om det skal være Mere eller Mindre. Hvis de Herrer blive enige med Landstinget, saa kunne de jo altid sige Nei. Det tilhædes stadig den ærede Opposition at komme tilbage og faae den Indflydelse, den tidligere har haft. Saaledes er Situationen, og saaledes var den ogsaa i Fjor, da man virkelig troede, der var Mulighed for, at man vilde gaa ind paa en Finantslov og blive enig med Landstinget derom. Det stete ikke, hvorvidt det vil ste nu i en nær Fremtid, kan jeg ikke have nogen Mening om. Det kan ikke nytte Noget at spørge mig om disse Udgifters Forøgelse, thi det er det ærede Medlem vistnok mere Herre over end jeg. — Hertil skal jeg indskrænke mig.

B. Holm: Ja, efter at vi have hørt den ærede Ordfører, har jeg for Resten ikke saa Meget at tilføie. Det er ikke nogen stor Fornøielse at diskutere med en Krigsminister, af hvem det siges næsten til hvert andet Ord, at den forstaaer sig ikke paa det, og den forstaaer sig ikke paa det, og at den Magt, Regjeringen har for Diebliffet, er saadan, at den kan bruge den. Naar den høitærede Minister kommer ind paa at føre en Diskussion paa den Maade, synes jeg næsten, vi ere ude over alle rimelige Grændser, og jeg skal ikke nægte, at det gjør meget ofte det Indtryk paa mig, naar den høitærede Krigsminister taler — mere end naar nogen af de andre Ministre taler — at jeg tror at befinde mig ved et Folkemøde i Stedet for at befinde mig her i Rigsdagsalen. Den høit-